

Amalia CĂLIN**Nu evoca teama****Eu:**

– Petec a câtorva fire
din țesătura cosmică de energie
evoc teama
sunt în afara momentului prezent
închizând supapa către infinitele oportunități
nu cultiv conștiința momentului prezent
identitatea nu are permanență

Entitatea:

– Dacă te indentifici cu observațiile
sacrifici adevăratul tău sine
pentru obiectele imaginii sinelui
opusul factorului putere este propria putere
care vine din legătura interioară cu spiritul

la baza tuturor observațiilor
și experiențelor de viață
a tuturor atașamentelor față de oameni
situații, circumstanțe
se află domeniul conștiinței
observației autoprezente –
acesta este adevăratul tău sine
acesta este spiritul tău

a fi în momentul prezent
devii complet flexibil
neatașat de rezultat
te simți confortabil pe tărâmul incertitudinii

când spiritul
este punctul tău de referință interior
nici nu anticipezi nici nu opui rezistență
permiți pur și simplu

momentul prezent
este ușa către țărâmul posibilităților infinite
flexibilitate infinită

a trăi conștiința clipei prezente
oprește îmbătrânirea

când evoci teama
pui în mișcare fiziologia stresului
care accelerează îmbătrânirea

nu invoca teama
permite pur și simplu

Roxana PAVNOTESCU**Incub**

Nimuriciul nimuric
Se cuibărește în sânul femeii
Și de-acolo ne vorbește
În alfabetul surdo-mut.

Mișcă din urechi
Ca o prepeliță împușcată.
După ce aleargă în sus și în jos
Trupul epuizat al femeii
Îl presară cu flori de iarnă !
Și ninge peste ea...

Deschide un rânjet
Mai larg
Decât crăpătura geamului ,
Prin care dispore
Devenind tot mai nimuric.

Am sosit și noi
Și-am plouat peste ea;
I-am spălat sâniile ,
Frunze veștede, scâlciate
Transformați în doi nimurici.

Afară aerul se îngreua
Și devenea tot mai înecăcios-
Din lună,
Incubul ne privea
Cu ochiul său larg deschis.

Trecerea Licornului

M-a izbit cu cornul,
Licornul Prinț.

În tâmplă, m-a izbit
Și-a curs apă,
Izvor
Limpede, cristal;

Râdeau pădurile,
În hohote,
De-atâta verde
Răspândit de ape.

Fugi, fugi Licornule Prinț
Nu-ți adormi cornul în poala mea.
Dispari în pădurea desenată
Depart de câinii ogari
Cu capetele fabulos unificate.

Valentina CIAPRAZI**Geografie sacră**

Eram în clasa a doua,
Ucenică la școala vieții;
Coborâse Învățătorul
Sub bolta nucului bătrân
Cu frunze galbene,
Foșnind ca o presimțire,
Ca să ne arate
Geografia nașterii noastre.
Luase lutul rece
În palmele sale aspre,
Bătătorite de munci
Și plăsmuise o hartă
Ca o inimă rotundă
Cu vene albastre.
Ne privea adânc pe noi,
Ucenicii însetați de a ști,
Prin ochelarii cerului.
Și cu bagheta razei de lumină
Ne-a arătat:
Harta Lumii,
Harta Lunii,
Harta Soarelui,
Pe cea a lui Pluto și Marte,
Harta Țării,
Harta Mării,
A lui Mercur și a lui Uranus;
Harta Dragostei,
Cea a lui Jupiter și a lui Venus.

Și,
Orologiul înghețat al lui Saturn,
Care bătea,
Încă de pe-atunci ceasul despărțirii,
Învârtindu-și inelul morții prin veșnicie.
Învățătorul
S-a întors către mine,
Mi-a luat mâna
Și mi-a pus-o
Peste ținuturi îndepărtate
Și peste friguri.
Din nucul copilăriei mele
S-a desprins atunci,
Într-o plutire de pasăre
Prevestitoare de iarnă,
Ultima frunză.
Urmărind-o,
Am zărit
Printre crengile golașe,
Zâmbetul ochilor tăi.
Și am ghicit plesnind,
În botezul toamnei,
Mugurul verde
Al nașterii tale.